

Հարժիշին մօտ՝ որ կը մղընէր մուկեղին,
Անիկա օր մը նըւաղած ինկաւ վարս
Առին տարին զայն զոյգ մ'հուժկու բազուկներ,
Այնպէս անշարժ, անշըշունջ...

Եւ մութին մէջ տարաւ շարժիւր յառաջ
Իր շառաշունք սոսկալի և փոփոխ —
Խոնջ կը թընէր — ևը դողար այն շառաշում
Մօր մը սրբտին հեծկըտանքն:

—

...Սրբահին խորը կայ մահին մը ճերմակ
Կը հանգչի հոն գէմք մ'անուշիկ դալուկով:
Գործատունին ազնիւ ոգին թըրվողուն
Կը մեռնի այն մահիճում:

Կը մեռնի ան հիւծախտէ — հազն անողոք
Կը ճողքէ կուրծքն, ուրու արդէն իսկ մարմինն:
Գործատունին փակ սոսկումին մէջ մեծցաւ
Կը վերջանայ հիւրդնոցն...

...Ուրեմն արեւ տըւէք ինձ, քիչ մ'արեւիկ
Այս մանուկին համար որ զայն չտեսաւ բնաւ,
Որ բնաւ չըմպէք ուրախութիւնը կեանքի
Նըլույլնեղուն իր կնիքն...

Ազատութիւն տըւէք ինձ, ողջ, ուրախ զուարթ,
Բազմակարկաչ ազատութիւնն անտառին
Այս մանուկին համար որ խաղ չըմանցաւ,
Որ չըմանցաւ հանդէս՝ տօն...

Տըւէք ինձ օ՛ղբ, օ՛ղբ... պէտք ունէին
Օղի հիւանդ՝ կերուած կըրծուած այս թղթերն.
Ո՛վ զլացաւ լոյսն անոր, դաշտերը կանաչ,
Անըրջանքները լուսեղ,

Արչաւանքները բացօթեայ, ծաղիկ՝ բոյն,
Իօլ ծիծաղներն ոսկեղիւնիկ մանկութեան...
Ջըրդեղուած մարդը տխրանաւ կոխներու
Ո՛վ սպաննեց այս մանուկն մէջ...

...Լուսթիւն: — Կ'անցնի սարսուռն ու դողն
[ըստներին]
Արբանակէն: — Մահին մէջ ըսպտակ
Կ'անգչին անշարժ և հանդարտիկ անդամներն.
Լուսթիւն... — Յոգնած է ան շատ...

Կը հեծէ 'նդոստ: Մեքենայից դըժնդակ
Շայք գուցէ կ'հրազէ ան. թաւալուն
Գլաններն, արագ ու կորովի թրոխներն
Շըսկայաձև փոկերուն.

Եւ ոսկորները մահամեծ՝ ահաբեկ
Կը իշնէ հին ու ցաւագին աշխատանքն:
Այ տըղայ, մի վախնար — դուն շատ տանջւ
[ուցար,
Լըմընցողիք արդ — Հանգչէ: —
(Մրրիկներ)

ԶԱՐԹՕՆԻ ԼԵՌՆԵՐՈՒ ՄԻՋԵՆ

Այգուն կակուղ սարսուռն
Նոր արթնցներ է դեռ զաւառը փոքրիկ,
Բարձր՝ երազուն լեռներուն
Վերեն արեգը չի փայլի տակաւին:
Վերեւ բարձր՝ երազում լեռներուն
Կը կորսուի երկընթում
Մէգին յետին թափանցկութիւնը ցիրցունդ.
Կ'ելլեն իրերն՝ հոգիներն:

—

Տընակներու գեղջկական՝
Լեռան կողին վըրայ ցըրուած խումբ առ խումբ՝
Կը պատմէ շինջ կիսադէմքն
Անցեալ մ'համակ խաղաղութեան անուշակ.

Ներկայ մ'համակ խաղաղութեան անուշակ
Աղբերակին ջուրն յըստակ
Խոխնջեղով վար՝ կարկաչատ եւ յուշիկ՝
Լըռութեան մէջ կը հըծծէ:

—

Ես կ'երագեմ խարտեշիկ
Վարդ աղջնակ մը որ լեռնէ կ'իջնէ վար,
Մինչ կը վառէ կատարներն
Առաջին լոյսն: — Ան զըւարթ է ու կ'երգէ:

Ջըւարթ է ան, կ'երգէ լոյսին նորածագ.
Աղբերակին ջուրն յըստակ
Կու տայ յուշիկ ու կարկաչատ պատասխան,
Ուերկիւնք շինջ կը ժըպտի:
(Մրրիկներ) Թըգմ. Հ. Ա. ՂԱԶԻՅԱՆ

—

ՎԵՍՏԱՎՈՒՈՐ ԱՔԱՎԱՅԻՐ

Գերպ. Կիւրեղեան Արչ. մահուան առիթ
Սյոյս աւետող վերջալոյսին Զեր արփի
Զերդ ուխտաւոր ծերունի, արդ դողդոջուն,
Թողք բերեմ ուսանողաց հոգիի
Զերմ պաշտամունքն արտասուցով օծուն:

Գեկտեմբերի մայրամուտի մը ժամուն
Անհետացող անշէ կայծակ մտածումի,
Դուք քալեցիք զաղափարով օրորուն
Մըխիթարի արահետէն կենդանի:

Պըսակուցար սիրով ազգին փառքով լի.
Դուք Գեղապաշտ, միշտ աղօթող ու ներող,
Բախտէն նըկուն՝ կրեցիք սքեռն ալ վըշտի:

Ողբ սրբորին հետ ազգիս՝ պատանք ըլլայ թող՝
Քնարն աստղերու, ալիքներու եւ սիւզի.
Իսկ հոգիներս՝ դամբան, լարիկն՝ Զեզ կոթնդ:

Սիրող, հիացող ու յարգող
ԻՏԱԼՈՅ ՀԱՅ ՈՒՍ. ՄԻՈՒԹԻՒՆ
Բաւառ 6 Գեկտ. 1921